

1

Met een zucht wurmde Barbara zich tussen een aantal andere passagiers uit de tram. Om haar heen werden meteen de paraplu's tevoorschijn gehaald en een beetje wrang stelde ze vast dat het niet in haar was opgekomen om bescherming tegen de regen mee te nemen. Ze had geen paraplu, zelfs geen regenjas! Dat had je als je gewend was om elke dag met eigen auto naar je werk te gaan...

Heel kort bleef ze onder het afdak van de tramhalte staan. Het asfalt was nat en het laagje water weerkaatste de remlichten van de onafgebroken rij auto's, taxi's en bussen. Het verkeer was druk en lawaaiig en ze had sterk de indruk dat over de hele binnenstad een waas van cannabis en uitlaatgassen hing.

Haar eerste werkdag op een ander politiebureau. Met een beginnend gevoel van spijt en heimwee dacht ze aan het gemoedelijke bureau aan de rand van de stad, waar ze zich in de loop der jaren had ontwikkeld en in de rol van politievrouw was gegroeid. Nu ze op de stoep op het midden van de rijweg stond en fijne druppels van het asfalt voelde opspatten tegen haar voeten, begon ze zich af te vragen of ze wel de juiste beslissing had genomen toen ze had besloten om het bekende, betrekkelijk veilige bestaan op Bureau Noord op te geven. Van het politiebureau waar ze jarenlang in een vertrouwd geworden omgeving had gewerkt met collega's die ze

door de jaren heen zo goed had leren kennen dat het bijna een grote familie was geworden, stond ze nu aan het begin van een nieuw tijdperk in haar carrière. Toen ze de baan had aanvaard had het een opwindende stap vooruit geleken, maar nu begon ze ervan overtuigd te raken dat ze een verkeerde beslissing had genomen. Wat deed ze in dit drukke deel van Amsterdam, met een criminaliteit die zoveel omvangrijker was dan ze gewend was?

Terwijl ze zich net voor twee fietsers over de rijbaan haastte, haalde ze haar vibrerende mobieltje tevoorschijn. Werktuiglijk gluurde ze naar het schermpje, maar regendruppels belemmerden haar zicht. Als het Leo was, dan verbrak ze meteen de verbinding; zeker op dit moment kon ze zonder zijn eeuwige sarcasme.

‘Barbara!’ Voordat ze de oproep kon beantwoorden, barstte de beller al los, luid en autoritair. Toch Leo? Om haar erop te wijzen dat ze een ongelooflijke vergissing beging door van werkring te veranderen? Om te proberen om haar op haar eerste dag op het nieuwe bureau tegen te houden? Nee, het was aannemelijker dat hij haar succes wenste omdat hij blij was dat hij van haar af was...

Bij de gedachte aan hem ontsnapte haar een nerveuze giechel. Een gehaaste voorbijganger, evenmin als zij met een paraplu, duwde haar met een gemompelde verwensing opzij.

Het resultaat was dat ze midden in een plas stapte. Het koude water drong meteen door haar schoenen naar binnen.

‘Barbara?’ De beller klonk al iets milder en met een mengeling van opluchting en teleurstelling realiseerde ze zich dat het in elk geval niet Leo was.

Ze staaarde naar haar natte schoenen en onderdrukte een nijdige opmerking. ‘Ja? Met wie spreek ik?’

‘Sorry. Jos. Jos van Son.’

‘Aha.’ Ze keek omhoog naar het statige gebouw dat het politiebureau huisvestte en besloot dat ze beter nog even kon wachten voordat ze er naar binnen ging. Zich tegen de muur drukkend om nog enige bescherming tegen de regen te vinden, zei ze gelaten: ‘Ja Jos?’

Jos van Son was de man van een vroeger klasgenootje met wie ze onlangs na jaren weer in contact was gekomen, een ontmoeting die er indirect in had geresulteerd dat ze vandaag aan haar eerste werkdag op een ander politiebureau begon.

‘Wat kan ik voor je doen, Jos?’ Ze wist heel goed wat hij wilde. Hij vroeg iets onmogelijks van haar, want hij rekende erop dat zij de moordenaar van zijn stiefdochter opspoorde.

‘Kunnen we elkaar ergens ontmoeten, Barbara?’ Hij klonk gehaast. ‘Misschien...